

Aristide Ionescu despre Experimentul Pitești

- în dialog cu Sorin Ilieșiu -

Mărturie filmată de Sorin Ilieșiu la Pitești, 26 martie 2008

Selecție a circa 40% din materialul brut de 4 ore.

Aristide Ionescu: Mă numesc Ionescu Aristide, sunt născut în 7 decembrie 1921 într-o comună, Ștefănești, de lângă Drăgășani.

Sorin Ilieșiu (voce din off): *Când și de ce ați fost arestat?*

- Păi trebuie să încep probabil cu primele arestări după 23 august... Datorită comportamentului barbar al trupelor sovietice, am protestat în mai multe rânduri și, în luna septembrie, din județul Argeș, am fost arestați cam 400 de persoane.

A doua arestare s-a produs la alegerile din 19 noiembrie 1946.

- Dvs. ați fost membru PNT sau ați fost în alt partid?

- Nu, eu am fost membru PNT, pentru că la alegerile din 19 noiembrie am susținut partidul ăsta. Și m-am dus în comuna soției, la Cârstănești. Am mobilizat tineretul și am început să facem propagandă pentru partidele istorice și să îi împiedicăm să voteze “Soarele”, care reprezenta partidul care pusese mâna pe putere. A venit la mine învățătorul Văduva și m-a rugat să îi dau voie să introducă 35 de buletine cu „Soarele”, că sunt 35 de salariați în comunele ăstea, în satele care aparțin de centru. Și i-am dat voie. Apoi s-a făcut numărătoare și la aceste 35 de voturi au ieșit pentru “Soare” și restul, vreo 1.600, nu mai știu exact cifra, pentru PNT, pentru PNL vreo sută și ceva, și s-a întocmit actul. Am observat însă că, în timp ce se făcea numărătoarea, tot mereu se vorbea la telefon cu prefectura de la Horezu. Și atunci am trimis pe un cumnat al meu, fratele soției și cu un țăran de acolo, să taie firul telefonic. Pretorul, văzând că nu mai poate să ia legătură cu centrul de votare, a trimis o mașină de muncitori forestieri îmbrăcați militar și cu două mitraliere. Fără nici o somație, au oprit mașina chiar în fața centrului de votare și au deschis focul cu mitraliere pe deasupra centrului. Atunci ne-am speriat, toți am fugit, ne-am ascuns, și ei au început numărătoarea și rezultatul final a fost exact invers. A doua zi, m-au arestat. Și la Horezu, pretorul, m-a închis în veceu și

mi-a pus pază la intrare. Când a venit seara, pe geamul de aerisire am avut loc și am evadat. Și am plecat la București. Și am stat fugit până la 27 decembrie 1948, la diferiți. Dar nu aveam o cazare mai mult de două-trei zile la o persoană, și în special la rude. Țineam legătura cu soția, dar veneam acasă numai noaptea și totdeauna (în spatele grădinii noastre era cimitirul) intram prin cimitir. Și au venit la mine doi de la Securitate și m-au dus în cătușe la Craiova. A venit la Craiova o comisie de verificare. În ziarul de Vâlcea – „Orizontul” se numea – a apărut pe 20 noiembrie 1946, un articol în legătură cu cum avut loc alegerile. Și era intitulat cam așa: „În județul Vâlcea, alegerile au decurs în mod normal, în afară de comuna Cârstenești, unde Bebe Ionescu...” - în familie toată lumea îmi spunea Bebe, deși numele de botez este Aristide, sunt botezat de un grec - „...și soția acestuia au atacat armata cu lemne și cu pietre. În urma acestui atac, armata a deschis focul”. Și mă întrebau dacă-l știu pe Bebe Ionescu, ce a făcut în comuna Cârstănești... „Domnule, eu nici nu știu unde e comuna Cârstănești, eu sunt din Ștefănești, de Bebe Ionescu n-am auzit, aveți buletinul, mă cheamă Aristide!” ...28 noaptea, 29 noaptea, 30 noaptea și 31 noaptea, tot mereu comisia asta m-a chemat și m-a anchetat. Eu mi-am menținut fără nici o greșală prima declarație și mi-a dat drumul, după 12 noaptea, trecuserăm deja în '49, și m-a amenințat : „Mă, de Bebe Ionescu nu ai spus nimic, dar o să te aducem și pe tine aci, și pe Bebe Ionescu!” Și am plecat acasă. Soția a primit seara invitații, pe 31 decembrie seara, de revelion. Și când am apărut la mine acasă, în timpul când am fost urmărit, o cameră din casa noastră o luaseră și formaseră UTC-ul și când m-au văzut pe sală, toți au fugit ca potârnichile, că s-au speriat, că știau că sunt urmărit de doi ani. Și am stat destul de liniștit, dar liniștea a durat nu prea mult, pentru că luase ființă grupul de luptători anticomuniști din munții Arnota. Fratele meu cel mai mare fusese contactat de ei și îi ajutase, și l-a trimis pe Ghiță Pele (așa se numea unul din organizatorii grupului) la mine cu un bilet, că să am toată încrederea. Și asta mi-a spus să duc niște alimente la mănăstirea Bistrița, să mă duc la stareța, noaptea să ajung acolo, cu căruța, și să iau legătura cu stareța Olga Gologan. Și am colectat o căruță de alimente, am luat un cetățean din sat să meargă cu mine și m-am dus la Bistrița și exact noaptea am ajuns acolo. Pe 11 aprilie îmi comunică tot frate-meu că ar fi fost prins grupul chiar în noaptea de Paști, de la munții Arnota, și că s-ar putea să avem ceva neplăceri. Ieșisem pe afară în timpul nopții și am văzut sărind peste gard de la primărie niște securiști. Au venit cu armele în casă: „Mâinile sus! Scoate armele! – N-am, domnule, nici o armă!” Au căutat peste tot, nu au găsit, nu aveam. Și după ce îmi fac percheziție și în casă îi spune soției: „Noi o să-l luăm să dea o declarație!” Mașina era trasă cam la vreo 100 de metri de casă și m-au dus la mașină, de la mașina lor la Vâlcea, și de la Râmnicu Vâlcea la Craiova, iară, în cătușe. Noi eram anchetați la Securitate, numai noaptea ne duceau și apoi ne aduceau înapoi. Și a avut loc procesul. La sfârșitul lui decembrie (1949) ne-au trimis la Jilava, unde era centrul de triere. La Jilava, acolo, era o situație foarte, foarte grea. Întâi te impresiona percheziția. Eram băgați câte șase o dată, milițianul stătea pe scaun și tu, la doi metri în fața lui, dezbrăcai fiecare din

efectele pe care le aveai pe tine, până rămâneai absolut în pielea goală, când te puneau să te întorci cu spatele, să te apleci în spatele, să vadă dacă n-ai ascuns ceva și în fund, și după aceea în gură și în urechi te căutau. Fusesem condamnat pentru patru ani, cu sentința nr. 1562 a Tribunalului Militar Craiova. Nu judecătorul, ci cel care ancheta îți fixa și pedeapsa – comportamentul tău la interogatorii, la anchetă, cât ai fost de rezistent, în funcție de asta se dădeau pedepsele, nu după fapte sau încadrate după un articol, asta e convingerea mea. Ei văzuseră acolo că am studii și atunci m-au trimis la Pitești. Și după 10 zile am fost din nou îmbarcat și trimis la Gherla. Au venit în primăvara lui 1951 cam 150 de studenți de la Pitești, șeful lor era, am înțeles, era Popa Țanu – Popa Alexandru. Și cum au venit studenții, au fost împrăștiați în toate camerele, câte 5-6. Și în toate camerele, studenții erau cu sentimentul naționalist cel mai ridicat, ne ridicau moralul spunând că așteaptă să vină americanii și să spunem și noi în cazul în care vor veni, dacă au ceva arme, pe cine n-am spus în lotul nostru și-l putem folosi ca să facem niște organizații, să scăpăm mai repede de rușii care ne-au ocupat. Și întrețineau acest sentiment de naționalism foarte puternic, și te atașai de unul sau altul. Apoi te muta în altă cameră și tot așa. Eu m-am atașat de unul, Ungureanu, și, întrebându-mă în cazul în care ce facem, zic: „Măi, dacă suntem, am și eu o armă, ZB și am și 200 de cartușe. – Dar de unde ai arma? – Păi am luat-o de la ruși, pe vodcă, de la Armata Roșie, și asta o putem folosi și apoi îi mai putem dezarma și pe sovietici și putem să ajutăm pe americani, dacă vin să ne elibereze”. Într-una din zile, la prânz, auzim un strigăt puternic de tot: „Aici suntem torturați!” Și sare peste balustradă, de la etajul trei, jos, și a murit, un deținut. Și noi ne întrebam: „Cum să fie torturați? Ce vrea să spună?” Nu ne dădeam seama ce se întâmplă. La ora 12 noaptea, vine Țurcanu și ne țină o cuvântare: „Măi, sunteți tineri, voi vreți să putreziți aici, în închisori, nu vreți să vă pună în libertate, să spuneți tot, tot, tot ce n-ați spus la Securitate, să nu mai fiți împotriva regimului, că asta e viitorul, ce mai, nu se mai poate face nimic. Spuneți tot!” Și Ungureanu, care era lângă mine, zice: „I-auzi, mă, ce zice tâmpitul ăsta!” Dar de vizavi se ridică trei inși și încep: „Domnule, eu vreau să îmi fac demascarea”. Așa se numea, că ne-a spus el, ne-a pus în temă: să spunem tot și asta se numește Demascare. Și încep să spună, își fac demascarea vreo șase inși. La fiecare, rămâneam așa, parcă n-aș fi vrut să fiu acolo, să aud atâta decadentă, era ceva foarte greu de imaginat să vezi tinerii aceștia care veniseră cu această speranță de eliberare a țării, acum să-și facă demascarea și să-și toarne până și membrii de familie... Și a doua seară alt rând, a treia seară alt rând, a patra, a cincea, a șasea seară mai rămăsesem șase inși. Și de fiecare dată când își lua unul să facă demascarea, Ungureanu zicea: „Uite, nenorocitul ăsta, îi bagă în pușcărie, va fi martor la ăștia pe care-i spune”. Și apoi văd că ridică și el mâna: „Vreau să-mi fac și eu demascarea!” Și Țurcanu: „Dar până acum de ce nu ți-ai făcut-o, măi?” „Păi banditul de Ionescu nu m-a lăsat!”. În momentul acela, dacă aș fi putut muri sau aș fi avut vreo posibilitate să mă sinucid, o făceam fără nici o reținere... „Deci, Ionescule, îți faci și tu demascarea! Dar mâine noapte, până atunci te gândești să spui tot, dar

absolut tot ce nu ai spus la Securitate, pentru că noi te putem verifica, să știi!'". Și care nu spun tot înseamnă că sunt toți bandiți și nu vor ieși vii din închisoare. Și pâna a doua zi am stat și am reflectat. Și mi-am dat seama că el știa de-acum tot ce i-am spus lui Ungureanu. Și am început să pun puțină ordine în gânduri și când a venit la 12 noaptea Țurcanu... De altfel, trebuie să rețineți, Țurcanu, dacă trecea pe lângă un milițian, milițianul saluta și dacă avea vreo celulă unde voia să intre, celula imediat îi era descuiată. Comportamentul milițienilor față de el era egal cu comportamentul milițienilor față de comandantul închisorii, atât de respectat era și atât se impusese. ... Deci a doua noapte, am început și am început întâi cu arma. Așa am gândit eu că-l conving că nu ascund nimic. Zic: „*Am și eu o armă, ZB, cumpărată așa... – Unde este? – Este la un căprior, în magazie, la soacră-mea*". I-am spus unde: comuna, casa, tot... „*– Bine, altceva? – Nu mai am arme. – De la cine ai luat alimente, cu cine le-ai dus și cum ai procedat? – Domnule, alimente am luat de la mine, le-am dus cu căruța mea și acolo am descărcat acolo cu niște călugărițe. – Călugărițele de unde știau? – Cred că de la măicuțe. – Da, și altceva, ce mai știi tu? Dintre cei care au fost în lot cu tine? – Domnule, acolo fiecare știa despre el, eu nu am știut în camere, ba dimpotrivă, noi în camere căutam să ne menținem moralul, nu discutam fiecare ce-am făcut. – Bine, să vedem, să te mai gândești! Dar să știi, Ionescule, cu tine eu m-am purtat ... poate cu nimeni, niciodată nu m-am purtat așa blând. Și știi, mă, de ce? Pentru că atunci când ai fost întrebat de Ungureanu ce-o să facem noi cu deținuții trădători care au intrat în închisoare ca luptând împotriva comunismului și acum susțin Securitatea, n-ai spus, cum a spus colonelul Rățoi: „*Pe trădători eu îi pun să-și mănânce rahatul*". O să trimet eu pe tine în celulă și ai să vezi că-l pun eu. N-ai spus ca Sălăjean care a spus că „*pe Țurcanu o să-l bat ca pe coasă*". Și l-am bătut eu ca pe coasă, i-a copt spinarea, și o să te duc în cameră să vezi cum i se sparg umflăturile și îi scoatem puroiul. N-ai spus ca nu știi ce... și pentru asta, cu tine m-am purtat foarte blând. Dar asta nu înseamnă că te considerăm reeducat. O să mai fii supus la probe". Și m-a mutat în altă cameră, acolo am mai stat un tip, și peste o săptămână mă cheamă la Țurcanu. Zice: „*Băi, tu ai fost cu Axinte Sever Popovici. Ia să-mi spui tu despre el tot ce știi. Trage-l de limbă și ce-a făcut Ungureanu cu tine să faci tu cu el. Cine l-a ajutat, pe cine a contat ca să treacă frontiera, tot, absolut tot.*” Și mă bagă în celulă cu Axinte Sever Popovici. Eu mi-am zis așa: Domnule, ăsta e acum profesor de logică. Nu se poate să nu priceapă, să nu desprindă tot ceea ce se produce aici. Și atunci i-am spus: „*Domnule, eu sunt pus să vă trag de limbă. Mie să nu-mi spuneți nimic, că sunt obligat să raportez mai departe. Tot ce discutăm noi*". Și el a început să schimbe acum subiectele, și de unde până atunci îmi spunea că a vrut să plece din țară, să lupte, să facă ceva, ca să putem să scăpăm de comunism, acum îmi spune că el a vrut să plece pentru că nu s-a mai înțeles cu soția, și fiind o personalitate, nu a vrut să bage divorț, să fie cumva, în sfârșit, și în presă să apară și atunci mai bine să plece din țară... Și, după un timp, mă bagă în cameră iarăși la 96 și cu Axinte Sever Popovici. Și iarăși se produce scena cu câțiva care își făceau*

(demascarea, dar totul era pus..., era o înscenare perfectă, adică aceștia care își făceau demascare, toți erau tortionari, dar jucau rolul ăsta pentru inducerea în eroare a celui care trebuia să-și facă demascarea și capătarea încrederii. Ei bine, el începe să spună că da, a avut și idei naționaliste, dar acum și-a dat seama că ... în sfârșit ... că a vrut să treacă frontiera, pentru că era o personalitate și voia să aibe un divorț. Și zâmbește, parcă-l văd și acuma pe Țurcanu, zice: „*Bă, oi fi tu profesor de logică, dar eu cunosc mai multă logică decât tine. Păi uite, mă, ce ai spus în camera cutare!*” Și după foile pe care le avea, a început să-i recite tot ce spusese el de când veniseră studenții, în toate camerele prin care trecuseră. „...*Și acuma spui altceva?*” Și l-a pus la torturi. A rezistat la primul tur. Tortura, prima, care i s-a aplicat asupra lui a fost: s-au așezat pe două rânduri toțiăștia care până acum își făcuseră așa zise demascări - toți erau oamenii lui Țurcanu - și toți loveau și se urmăreau unul pe altul, dacă unul lovește mai încet, îl pâra la Țurcanu. Toți loveau. Aveau picioare de priciuri, bâte, cauciucuri și loveau așa, bine de tot. A rezistat la două ture, de la ușă până la geam, și pe urmă nu a mai rezistat și a spus: „*Domnule, m-a pus în temă Ionescu! Și de aia aici am declarat altceva. – Bine!*” L-a lăsat... „*Îți dăm hârtie să scrii și o să te trimitem noi în altă parte... Ionescule, ia treci și ia-i locul!*” Și am început să fac cursa, eu de data asta, de la ușă până la geam printre rândurile de bătași până am leșinat, au turnat apă pe mine, apoi m-a bătut la tălpi și m-a lăsat până a doua zi cu pază. De acuma, toți cei care-și făceau demascările aveau și-n dreapta, și-n stânga, și care se schimbau la trei sau la patru ore, și cu mâinile să stai deasupra păturii și să nu faci nici o mișcare. Și a doua zi, iarăși, mă bagă în altă cameră, m-a băgat la 81, unde am fost torturat cam două săptămâni, cu torturile, cu greutate în spate. Parte din ele le vedeți descrise aici, pe panouri... Cu greutate în spate, să stai într-un picior și mâinile pe perete, o altă tortură: să stai în șezut cu degetele la vârful picioarelor și cu altul în spate și să te schimbi din 20 în 20 de minute. O altă tortură: să cureți pe jos cu altul în spate și tu să dai cu cârpa și pe urmă să vă schimbați....Ceva ce nu vă puteți imagina... Se apropia Crăciunul. Chiar în ziua de Crăciun este pus un deținut, bandit, cum eram și eu acum în rândul lor, cu pătura în spate, să se așeze pe tinetă și să nască pe Iisus. Noi eram toți în genunchi și, după ce ăla zicea că gata, l-a născut, să ne închinăm și să spunem că am văzut Nașterea. Scene din acestea, religioase, ți-este și greu să le poți descrie și parcă în momentul ăsta, când descriu, consider că fac o profanare. Și mi-e greu să le pot descrie pe toate cu tot ceea ce aveai asupra sufletului tău. În sfârșit, foarte greu... trec peste asta. Când ți se servea masa, te puneai în genunchi, cu mâinile la spate, ți se punea gamela în față și să mănânci cu gura, direct, ca porcii, pentru că noi, bandiții, eram porci. O altă metodă de tortură era aceea când te puneă să-l lovești pe altul și dacă nu-l loveai, atunci te lovească el pe tine, adică să te torturezi reciproc, și cel care dădea mai încet, trebuia să dea mai tare. Sunt atât de diversificate metode ăstea și atât de dezumanizante, încât îți este greu să le mai descrii. Simți așa, o apăsare, chiar pe inimă, când te gândești. Sufletul ți-e îndoliat numai când le repeți.

Acuma, în altă cameră mă introduce, unde îl văd pe Rățoi (când a fost obligat să-și mănânce rahatul, colonelul Rățoi). Singur era Țurcanu de față, asistat. Și mi-a și spus: - Ți-am spus că o să vezi și scena asta. Singurul avantaj care i l-a dat - că n-a vrut să mănânce rahat de la altul, ci zice: din gamela mea, nu mănânc de la altul. Acest avantaj i s-a acordat. Apoi l-am văzut în altă cameră, în 102, unde șef de cameră era Sebeșan. Și aici era... Emil Sebeșan îl chema... Aici era cel din Ardeal, căruia îi spusese că îl bate ca pe coasă. Și i-a desfăcut umflăturile din spate cu placheul, și i-a recoltat de acolo puroiul, și singurul dezinfectant – hipermanganat i s-a pus. Nu știu dacă a mai trăit, dacă a făcut vreo infecție, dar la spital n-am prea auzit să ajungă prea mulți, pentru că la etajul 3, unde se produceau torturile, medicul nu avea voie să vină niciodată, de altfel în declarația lui, și v-am și adus-o (care i-a dat-o el în 1968), o să vedeți că scrie că el nu avea voie să intre la etajul 3. Apoi, după aceea, m-a băgat în camera 99. Aici, în camera 99, era o tortură de lungă durată, și în jur de 70, 80 de deținuți eram. Și în special, cea mai generală aici era aceea în șezut cu degetele în vârful picioarelor și cu altul în spate. Căutai, când erai deasupra, să stai cât mai mult pe picioarele tale și să nu apeși prea mult pe grumazul celuilalt, ca și el, la rândul lui, să te mai scutească, și eram ținuți în situația asta pâna la leșin.

Carcera era chiar la parter, din scândură, făcută 60 x 60. Sau 65. Și stăteai numai în poziție de drepti. Mâncarea, primeai jumătate de rație. Și după trei zile de carceră, când am ieșit de acolo, a trebuit bocancii să-i iau în mână, că nu mă mai încăpeau în picioare.

Acuma, trebuie să știți un lucru. Când am ieșit eu din închisoare, despre experimentul Pitești prin care trecusem, mi-am dat seama că este ceva unic în lume. Și că trebuie memorat și mi-am făcut niște notițe imediat ce am ieșit din închisoare. Iar aceste notări pe care le-am scris începând cu 1955 le-am păstrat până în 1990.

- *Și unde ați ținut manuscrisul ascuns?*

- În stup. Notițele acelea pe care cum le făceam, nu știa nici soția de ele, pentru că mă gândeam că dacă le găsesc, va fi și ea arestată, de-acum știam ce însemnează Securitatea, și le-am ținut în capacul stupilor până în 1990. Și atunci le-am luat, le-am bătut la mașină. Și în 1992 a apărut și arată așa prima carte despre Experimentul Pitești scrisă în țară la noi (arată cartea la cameră).

- *Când scriați această carte, cum o scriați, cum vă ascundeți?*

- Notările acelea le făceam numai noaptea, când lucram în schimbul 3, ca soția să nu mă vadă.

- *Ați putea acum să relatați în fața aparatului lucrurile cele mai importante pe care le-ați notat în manuscris referitoare la Experimentul Pitești de la Gherla?*

- Cele mai edificatoare în ceea ce privește această satanizare și această dezumanizare a individului le-am descris foarte în amănunt. Eu când am intrat în închisoare aveam 74 de kilograme. Când am ieșit din închisoare, am avut 42 de kilograme.

- *Puteți să povestiți niște scene pe care le-ați evocat în carte?*

- Da.

- *Vă rog.*

- Să luăm, de exemplu, una din scenele... aceea cu împărtășirea cu fecale. E... în sfârșit... zguduitor să vorbești, dar totuși trebuie cunoscute, ca niciodată să nu se mai poată repeta, niciunde pe globul ăsta. Dezumanizarea asta este ceva numai diabolic. Pentru că imaginați-vă dvs., să ajungi tu ca să obligi un preot prin torturi să officieze o slujbă de naștere a lui Iisus, dar numai cu cuvinte înjositoare, ca să nu spun termenul acela care ar trebui spus, e ceva groaznic. Nu poți gândi că asta o minte sănătoasă putea să o realizeze, decât numai unul stăpînit de Satana putea să se gândească la așa ceva.

- *Ce era cel mai satanic lucru în ce se petrecea acolo?*

- Cel mai satanic lucru era faptul că nu puteai să-ți faci în perioada cât dura experimentul ăsta, torturile, nici crucea, să te ajute Dumnezeu, nu o puteai face decât numai cu limba, în cerul gurii. Te rugai la Dumnezeu și-ți făceai cruce cu limba în cerul gurii, ca să poți rezista.

- *Dacă te vedeau gardienii sau torționarii că-ți făceai crucea, ce pățeai?*

- Dacă te vedeau, treceai din nou prin toate torturile. Și primul lucru, dacă te-ar fi văzut făcând cruce, atunci te ducea la tinetă și te împărtășea cu fecale, ca să-ți dea Paștile. Dacă crezi în Dumnezeu... Este sentimentul acela, când erai obligat să asiești la o scenă din asta, și chiar erai pus ca atunci când s-a născut Iisus, să stai în genunchi și să te rogi. Sau era ceva așa, de neimaginat, și te gândeai în momentele când erai torturat, primul gând ... te gândeai ca să scapi de tortură, prin sinucidere... Ei bine, acei care au avut această șansă... A fost la început și cel de la Gherla, care a sărit peste balustradă, dar a doua zi au apărut plasele și nu mai puteai... Eu, de exemplu, în momentul în care Ungureanu mi-a spus că „banditul ăsta m-a ținut până acum să nu-mi fac demascarea”, eram cel mai fericit om dacă în momentul acela aș fi putut să mă sinucid...

- *Cu toate că sinuciderea e un păcat de moarte în religia creștină...*

- Era un păcat de moarte, dar când văzuseși scenele pe care le văzuseși, nu voiai să le mai retrăiești. Mai bine te lipseai. Admiteai iadul acela, pe care nu-l cunoșteai, decât pe ăsta, pe care îl vedeai...

- *Deci era ca un fel de iad pe pământ...*

- Zâmbesc, dar cred că nici Satana nu a putut singur să-și imagineze metodele acelea de dezumanizare a individului, de demolare a lui interioară și în așa fel încât pentru tot restul vieții să nu se mai poată remonta. Păi să vă dau un caz. Eu am făcut închisoare și am trecut prin reeducare cu Proistosescu Romulus, de aici, din Pitești. Am lucrat și eu, a lucrat și el în Pitești, nu ne mai cunoșteam pe stradă când ne întâlneam, iar după revoluție, în 1990, m-am dus la el și i-am zis: măi, până acuma ne-a fost frică, dar acuma... ne cunoaștem. Ei, ce gânduri ai pentru viitor? Și ce credeți că-mi răspunde? – Eu, pentru viitor, nu doresc decât să ies la pensie, că mai am puțin și, după aceea, să am o casă și să mă duc, să mă abonez la un ziar și să nu văd, să nu mai aud pe nimeni, să nu

mai ascult pe nimeni, nimic. Să nu mai văd absolut nimic. Deci era un om mort sufletește și fizicește încă mai exista. Dar era un om mort sufletește. Și bănuiesc că avea foarte multe muștrări de conștiință, că fusese și el la rândul lui obligat să tortureze. Și eu cred că, dacă nu mi se întâmpla situația pe care nu am povestit-o, de la camera 101, unde acolo erau (și de aceea a și sărit peste balustradă) – acolo erau torturile pentru acei care puseseră tema, acolo am fost eu băgat atunci, după ce am pus în temă pe Axinte Sever Popovici.

Și, spre norocul meu, și mulțumesc și acum lui Dumnezeu, am făcut o infecție de ereziper, pentru că lucrasem odată pe la cârpe, la destrămarea lor. Și bănuiesc că un microb de acolo, le-am luat, și mi se umflase nara stângă puternic, încât ăștia m-au văzut și m-au băgat la izolare, vizavi, ca nu cumva... s-a considerat că ar putea să ia și ei microbul. Și asta era după ce-l pusesem în temă pe Axinte Sever Popovici. Și în camera de tortură, 101, erau cei care au încălcat acest consemn. Și când am ajuns la camera asta, nu mă rugam la Dumnezeu ca să mă fac bine, să ajung înapoi, ci mă rugam la Dumnezeu să se dezvolte cât mai mult infecția și să pot muri. Și n-am avut șansa asta de a muri, și am fost iar trecut, dar a venit cealaltă șansă, cu plecarea lui Țurcanu și cu oprirea demascărilor. Că altfel nu știu ce s-ar mai fi întâmplat cu mine.

- *Vreau să vă întreb acum, am găsit niște lucruri referitoare la Experimentul Pitești, un fragment din sentința 32/20.11.1954, documente ale procesului de reeducare din închisorile Pitești, Gherla. Metodele folosite de acuzați în această acțiune criminală au fost următoarele: bătaia deținuților cu ciomege, cu vâna de bou, curele, frânghii, picioare de la paturi, cozi de mătură. Ați trăit așa ceva?*

- E puțin spus, că „trăit”, dar am simțit aceste, să zic, unelte de care vorbiți dvs. acolo, le-au cunoscut toți cei care au trecut prin torturi. Toți le-au cunoscut ... Dar nu numai atât, au fost metode mult mai... De exemplu, bătaia la tălpi până la leșin ... e ceva foarte greu de admis de o minte sănătoasă.

- *În ce poziție stătea deținutul când era bătut la tălpi și cu ce se practica bătaia?*

- El era întins jos și i se ridicau picioarele, legat la picioare, el era cu fața în jos, cu unul așezat cu fundul pe ceafa lui, cu mâinile întinse lateral, și era bătut la tălpi de regulă cu cozi de mătură, că ăștea erau cele mai la îndemână, că le puteau procura mai ușor.

- *Dvs. ați fost bătut la tălpi?*

- Da.

- *Dacă puteți să descrieți în detaliu...*

- Bătaia la tălpi dura în medie cam 15-20 de minute până la leșin. Apoi se mai turna puțină apă pe tine și se mai repeta de vreo două ori. Durerile erau atât de ... pentru că, imaginați-vă Dvs., bătaia o aveai la talpă, dar genunchiul tău era pe ciment. Și când te bătea la talpă, simțeau durerea acolo, dar mai ales în genunchiul care era pe ciment...

- *Mai spune aici: „ținerea deținuților în poziții chinuitoare, timp îndelungat, într-un picior, cu bagaje de la 20 la 40 kilograme în spate, cu mâinile întinse la picior”.*

- Am văzut om care a înnebunit, urmare a acestei torturi. Greutatea în spate, mâinile pe perete și să stai într-un picior (sau să te schimbi cu celălalt, dar nu cu amândouă picioarele jos). Iar dacă te așezai cumva jos, atunci erai bătut. Și nu puteai rezista prea mult. Iar cei care se întreabă: bine, domnule, dar dacă vrea să-mi dea excremente, nu vreau să iau. Păi în cazul în care nu voiai să iei, spunea: dacă nu iei acum, cu lingura, îți băgăm noi linguri și în gură și în nări. Și erai convins că o va face, și atunci mai bine tu singur. Deci aici nu aveai de a face cu oameni, ci cu niște bestii, cu niște satane transformați în oameni, cei care aplicau metodele de tortură.

- *Vreau să vă întreb, dintre deținuții politici de la Gherla care au trecut prin Experimentul Pitești, cam ce procent erau foști membri legionari, foști membri în Frățiile de Cruce?*

- Să știți că după planul, că aici intervine planul făcut ca să poată fi procesul acela, inclusiv să poată da sentința 32. După planul făcut, ar fi trebuit să fie numai legionari, însă, cei care au activat (spre exemplu Staier sau Fuchs, care au fost tortionari, unul din ei a contribuit la uciderea lui Pană de la Agricultură) ... e greu de spus că au fost numai legionari. Dar s-a căutat să fie implicați, chiar dacă n-au participat, șefii lor, ca să arate acțiunea aceasta, când a fost aflată din exterior, că este o acțiune de compromitere a Partidului Comunist făcută de către legionari. Dar la rândul ei, este o acțiune a lui Nicolski făcută pentru a scoate de la cei care n-au spus la Securitate, iar primii care s-au revoltat împotriva comunismului au fost tineretul naționalist. Ei, indiferent că era liberal, țărănist sau legionar, tineretul nu admitea. Pentru că la noi comunismul nu era cunoscut, și era cunoscut de către cei care fuseseră în Rusia, când a început războiul, și ne povestise ce e acolo. Și se știa.

- *Unii spun că Experimentul Pitești a fost inventat special pentru ca să distrugă tinerii legionari. E adevărat asta?*

- Păi cine afirmă lucrul ăsta nu are noțiuni elementare de logică. Păi ca să exist eu, ca o organizație, trebuie întâi să asigur viitorul, cu tineri, pentru continuitate. Păi dacă tineretul îl omor, atunci însemnează că eu mă sinucid. Nu are nici o logică.

- *Trecem mai departe: "ținera în poziții chinuitoare timp îndelungat cu bagaj în spate"...*

- Cu bagaj în spate, ăstea erau curente.

- *Puteți povesti asta?*

- *Ți se puneă o raniță cu greutate de 15-20 de kilograme și să stai într-un picior, cu mâinile pe perete, aveai voie să schimbi numai piciorul, până când leșinai... apoi mai erai lăsat jos să-ți mai revii, sau turnau apă, și te mai puneă din nou.*

- *Trecem mai departe: „Strivirea degetelor de la mâini și picioare”*

- Strivirea degetelor, asta era o tehnică foarte rudimentară, dar cu un efect groaznic de dureros. De exemplu, să presupunem că aici am cele două bețe (arată două degete de la mâna stângă la cameră) și iau degetul acesta, și strâng de bețe cu atâta putere până când aud trosnind osul. Aceste două degete de la mine, de aici încolo nu mai

am nerv, a fost distrus. La ăsta și la ăsta (arată indexul și degetul mare de la mâna dreaptă), nu mai pot să-l comand. Aici sunt distruși, și la ăsta, și la ăsta datorită torturii. Și asta era tortură de durată, cu asta nu leșinai așa repede ca să scapi de tortură, asta era de durată.

- *Trecem mai departe: „punerea unei cantități exagerat de mari în mâncarea fierbinte, direct, fără să li se dea apă deținuților”.*

- Șeful de cameră, când primeai gamela, nu aveai voie să mănânci decât când îți dădea el ordin și când erai așezat în poziția în care v-am spus, în șezut, cu mâinile la spate, să mănânci direct cu gura din gamelă. El atunci venea, înainte, la care pune sare și-ți pune cam jumate de lingură de sare în gamelă și pe urmă te obliga să mănânci.

- *Cum te obliga?*

- Păi în cazul în care nu mâncai, începea să te bată atunci și te obliga să mănânci.

- *Și după ce mânca, ce se întâmpla?*

- După aceea, senzația de sete foarte puternică, și, deși la Gherla aveam apă, nu se dădea.

- *„Obligarea deținuților sub teroare de a mânca din poziții incomode, fără să folosească mâinile”...*

- Asta la toți se făcea. Întâi te așezai în genunchi, mâinile le duceai la spate, după ce-ți puneai gamela în față, mâinile să stea la spate și cu gura direct din gamelă să mănânci ca porcii. Așa ni se spunea: bandiților, mâncați ca porcii! ăsta era termenul...

Ca să se sinucidă unul, Brânzei, la camera 81 era, făcuse rost, cine știe cum, era foarte greu, de un ac și-l înghițise, ca prin acul ăsta să-și producă moartea, o infecție, ceva, să moară. L-a pârât unul din echipa colectivului și a fost pus să-și facă necesitățile în gamelă până găsește acul. Și după două zile, a apărut acul în excrementul pe care l-a făcut în gamelă. Deci l-a obligat să-și mănânce singur până găsește acul.

- *„Punerea deținuților cu capul în closet și cu picioarele în sus câte o zi”.*

- Nu, o zi, nu, dar băgarea cu capul în tinete, am văzut-o de mai multe ori și anume : am văzut deținut care, când a intrat Țurcanu în cameră, în celulă, singur s-a dus și și-a băgat capul. Fără să-i fi spus nimeni. Și-a băgat capul în tinetă, numai că a intrat Țurcanu. Asta am văzut.

- *De ce?*

- Probabil asta a fost tortura la care a fost supus și când l-a văzut pe Țurcanu, reflexul l-a făcut să execute tortura la care fusese supus.

- *În tinetă erau excrementele lui sau ale altora?*

- Ale tuturor. Tinetele erau niște hârdăiașe în care se făceau nevoile, și mici, și mari, la cei din cameră. În camera aceea, la Gherla, erau cam în jur de 30 de deținuți. Și după aceea, Țurcanu i-a zis: ei, vezi că ți-au intrat reflexele? Era foarte satisfăcut...

- *Deținutul respectiv ajunsese într-un fel de nebunie sau...?*

- Probabil. Așa gândesc, că această metodă de tortură i-a fost aplicată de atâtea ori, încât văzându-l pe Țurcanu, știa că asta urmează. Și atunci s-a dus singur, n-a mai așteptat să i se dea ordin sau să fie obligat de alții să-l bage...

- ..., „Bătaia peste fluierle picioarelor” ...

- Asta, da. Peste fluierle picioarelor se aplica cât erai ținut cu altul în spate, în cazul în care nu mai voiai să stai cu altul în spate în poziția aceea despre care v-am spus, cu mâinile la vârful picioarelor, când nu voiai să mai stai, când erai obosit și te culcai, atunci te lovea peste fluierul picioarelor, aici la jumătate, între gambă și genunchi.

- „Obligarea deținutului să asiste la torturile altor deținuți”

- Asta, toți acei care au fost torționari erau obligați să asiste la alte torturi și să participe.

- În ce sens, să participe?

- Păi, dacă voiau să scape de torturi, atunci treceau în rândul torționarilor și aplicau ei torturile care până atunci li se aplicaseră lor. Le aplica la ceilalți, ca să scape ei de torturi. Deveniți torționar și însemna că ești reeducat. Asta era circuitul.

- Și erai tu obligat să fii torționar sau din proprie inițiativă?

- Obligat, ca să scapi de torturi. Ori le suportai până la capăt, și mulți n-au putut suporta. Dacă nu le puteai suporta, atunci le aplicai altora și nu te mai tortura pe tine nimeni.

- Dumneavoastră ați fost obligat să torturați pe cineva?

- S-ar fi putut, dacă nu se oprea atunci, să fi ajuns la faza aceea și să fi executat acest lucru. Dar am fost băgat la ereziper, și când am ieșit de acolo, se opriseră torturile.

- Ipotetic, dacă ați fi fost obligat, cum ați fi reacționat?

- Cred că reacționez și eu cum a reacționat majoritatea. De ce să spun că... ca să scap de torturi, reacționez cum a reacționat majoritatea. Acolo ori băteai, ori dacă nu, atunci puneai pe altul să te bată pe tine. Era cercul atât de bine pus la punct, încât fiecare dintre cei care deveneau așa-ziși torționari și reeducați, orice greșală o făceai, erai considerat bandit și trebuia să treci prin toată gama de torturi, de la început.

- ..., „Așezarea a 15-17 trupuri peste deținutul torturat”.

- Asta am auzit-o povestind pe dl Nicu Ioniță.

- N-ați asistat.

- N-am asistat.

- ..., „Obligarea deținutului de a dormi în poziții fixe”.

- Asta da.

- Puteți povesti asta?

- Păi, de exemplu, dacă te așezai în pat și aveai în dreapta planton, în stânga planton, erai obligat ca să pui mâinile peste pătură, consider că asta era poziție fixă. Nu aveai voie să bagi mâna sub pătură sau să miști mâinile. Asta era poziția în care dormeai.

- Ce pățeai dacă mișcai?

Bătaie, dacă mișcai. Una din torturi se aplica... ori la tălpi, ori să stai din nou cu ranița în spate.

- *Cine supraveghea în timpul nopții chestia asta?*

- Plantoanele, respective comitetul. Comitetul era format dintr-un șef de comitet, omul de încredere care era numit de Țurcanu și care avea, în medie, depinde de numărul... – la 30 de deținuți, cum erau în camerele prin care am trecut eu – erau șase inși care-l ajutau. Șiăștia făceau cu rândul la fiecare bandit care intra în demascări. La două - trei ore se schimbau. Și în stânga, și în dreapta, aveai totdeauna plantoane.

- *Deci în comitetul ăsta erau șase oameni, și Dvs. erați 30...*

- Da.

- *Și atunci nu era posibil să vă răsculați... erați de cinci ori mai mulți...*

- Păi în primul rând, dintreăștia care erau în cameră, o parte din ei trecuseră prin torturi, dar nu fuseseră atât de evidențiați să intre în comitet. Erau folosiți numai în momentul în care se făcea o bătaie colectivă, prima, v-am explicat, prin care am trecut și eu, și Axinte Sever Popovici. Toți care erau în cameră s-au așezat în stânga și în dreapta. În camerele de torturi nu existau două feluri de deținuți. Erau deținuții care trecuseră prin torturi și cei care erau torturați. Atât. Nu mai era a treia categorie, de independenți... Nu mai era.

- *„Obligarea deținuților să-și facă necesitățile în gamelele în care primeau mâncarea”...*

- Da.

- Vă rog, povestiți.

- Vedeți Dvs, eu, aici, așa cum v-am spus la început, torturile care se aplicau (eu vorbesc la Gherla, unde am trecut...) deținutului erau dictate de către Țurcanu în funcție de răspunsurile care le da în perioada de informare. Adică, când aveai unul care te sonda, care îți punea întrebări, omul lui Țurcanu: măi, ce facem noi cu tortionariiăștia, cuăștia care au trecut de partea comuniștilor. Cum să-i pedepsim noi când or venii americanii și țara va fi liberă? Răspunsul pe care l-am dat eu atunci, așa cum v-am spus : măi, nu putem să-i pedepsim noi. Să se facă niște legi, să fie pedepsiți prin legi... Dacă spuneai că „pe ăsta, eu îl pun să stea cu capul în jos două zile”, apoi să fii sigur că această tortură îți-era aplicată ție, din ordinul lui Țurcanu, care primea rapoartele a tot ceea ce spuneai în perioada de informare, domnule dragă... Cel care era lângă tine, și perioada asta dura două săptămâni, da raportul lui Țurcanu (totdeauna ieșea afară, fie că era chemat sau în sfârșit) la tot ceea ce ai spus. Și în funcție de rapoartele primite de Țurcanu despre tine, se stabileau și gradul, și nivelul de tortură la care să fii supus. Iar cei mai mulți, care au suferit torturile cele mai groaznice, sunt acei care au spus că-l pun pe Țurcanu (care era cunoscut acuma de toți, toți îl știam, că e omul comuniștilor) – ei, ce răspundeai că-i vei face lui Țurcanu, la tortura aia erai sigur că vei fi tu supus. Ori eu, când m-a întrebat ce să facem, am spus: măi, să fie judecat. Și de aia mi-a și spus: „cu tine am fost mai blând,

Ionescule”... Dar Rățoi, v-am spus mai înainte „a spus că mă pune să-mi mănânc rahatul, și o să vezi tu că-l pun eu pe el...” Și așa a fost.

- „*Bătaia peste coșul pieptului*”...

- Asta da. Sunt și deținuți care au fost bătuți... de exemplu, Tâmpa, care a și murit. Întâi a fost bătut, l-a călcat jos, pe ciment, cu bocancii pe inimă până i-a rupt coastele.

- *Erai constrâns să te săruți cu alții la fund...*

- Aici, ce am văzut, în ceea ce privește această dezumanizare a individului – în cerc, în pielea goală, și așezați să pupi în fund pe cel din fața ta. Asta am văzut-o, scena asta am văzut-o și este și descrisă.

- *Puteți să o descrieți mai în detaliu?*

- Da. Erai obligat să te dezbraci în pielea goală, apoi să mergi în genunchi și în mâini în cerc. Și când se dădea ordin : acum, pupatul!, te opreai și te pupai unul pe altul în spate. Scenă la care am fost supus.

- *Și cât timp dura treaba asta?*

- Ca timp, nu mult, dar asta era făcută în dezumanizarea individului. Adică totdeauna tu să nu mai poți fi un om întreg, să fii obsedat că ai fost atât de josnic încât nu te mai poți numi om, nu te mai poți considera în rândul oamenilor.

- *Dvs. ce ați simțit când ați fost obligat să faceți...*

- Ceea ce simt și acum, când mă întrebați. E umilința groaznică, care se poate aduce unui om. Te ștergeai după aceea cu mâneca de la tunică.

- *Și a existat cineva care a încercat să se opună la chestia asta?*

- A te opune la orice metodă de tortură însemna condamnarea ta la întreaga filieră, de la început. Să o iei de la începutul metodelor, să treci prin toate din nou. Și deci nu cred că au fost prea mulți care au încercat să se opună.

- „*Lovitul cu piciorul în ficat*”

- În ficat nu știu, dar în rinichi am fost eu lovit.

- *Puteți să povestiți?*

- Una din torturi, care era făcută în scopul de a pedepsi banditul care era turnat era ca atunci când stăteai în șezut cu mâinile în vârful pantofilor, să te lovească cu bocancul în rinichi. La tortura asta am fost supus cel puțin de șapte, opt ori. Și urmare a acestei torturi este că anual trebuie să mă duc la Târgu Mureș (întâi la control, și apoi am fost operat la rinichi) și am o fotografie a rinichilor în care apar amândoi rinichii cu zone în care nu mai funcționează, în amândoi rinichii și chiar fotografia asta vreau să o măresc și să o pun la noi, la expoziție, la noi, pentru că este o tortură groaznică. Nu dureroasă, dar cu urmări pentru toată viața.

- *Costin Merișca povestește în cartea lui... „Chinurile fizice și psihice îi făceau pe unii să se trezească din somn țipând ori izbucnind în plâns”*

- Scenele ăstea erau curente, pentru că, dacă asistai la o tortură și după aceea adormeau, puteai chiar visa. Au fost cazuri în care am visat și după eliberare metode de

tortură și mă trezeam. Intrau într-un reflex, în subconștient, și apăreau în vis. Scenele ăstea au existat.

- *Țineți minte vreun vis din închisori?*

- Cel mai des vis în închisoare a fost acel care a fost cu nașterea, făcut atunci, și noi puși în genunchi să ne închinăm că S-a născut, și el era pe tinetă, deținutul. Și un alt vis a fost cel cu care am fost eu o perioadă mai multă torturat, cu altul în spate și stat în poziție, în genunchi. Mă și trezeam, parcă mi-a apăsa cineva în spate și mă trezeam. Și după eliberare, un timp.

- *Deci practic, Dvs. ați visat de mai multe ori...*

- Scenele ăstea mai dureroase reveneau în vis.

- *Și scena „nașterii” Domnului...*

- Da, asta mi-a revenit de mai multe ori, și în special când ... de Sărbătorile Crăciunului, de Naștere.

- *După ce ați ieșit...*

- Și după ce am ieșit din închisoare s-a întâmplat.

- *Și în vis era mai cumplit decât era în realitate?*

- Nu, în vis era exact scena.

- *Puteți să mai relatați încă o dată scena asta?*

- În noaptea de Crăciun, a dat ordin Țurcanu să asistăm la “nașterea lui Iisus”. Și atunci i s-a pus unui bandit - că așa eram numiți cei care eram torturați - o pătură în spate, s-a așezat pe tinetă și zice: “Măi, când faci treaba să ne spui, să salți mâna!”. Și ăla pe urmă a săltat mâna. Și: „Acum închinați-vă, că s-a născut Iisus!” Și toți am fost obligați să facem semnul crucii, că s-a născut Iisus, și să pupăm podeaua.

- *Din experiența Dvs., ce se spunea despre Iisus Hristos și despre Fecioara Maria?*

- Păi, nu ce se spunea, dar eram noi obligați să spunem. Noi eram obligați întâi, la autodemascări, că suntem dintr-o familie unde mama a trăit cu un copil sau suntem dintr-o familie unde copiii erau cei care se culcau cu mama, sau te culcai cu o soră, adică trebuia să fabulezi. Și asta se întâmpla de sărbători, să fabulezi lucruri de acestea, să spui că s-au întâmplat în familia ta, cu scopul de a se crea atmosfera asta diabolică în toată camera, în toată celula.

- *Iisus Hristos cum era numit?*

- Iisus Hristos era numit ca un înșelător și El fusese bărbatul lui Magdalena și bineînțeles nu era nici făcut cu Iosif, că Iosif era prea bătrân ca să mai facă copii, așa că El era un bastard... în sfârșit... nu mă mai obligați să spun lucrurile ăstea atât de grave, că mi-e greu și mie... Ceea ce mi se spunea...

- *Și Fecioara Maria cum era considerată?*

- Vă imaginați... Mi-e greu să repet ceea ce auzeam atunci. Adică o femeie de moravuri ușoare sau cum... Nu una de moravuri ușoare, ci una din cele mai... ca și Magdalena... Nu exista nimic sfânt...

- *Despre Dumnezeu se spunea ceva?*

- Păi „cea mai mare invenție făcută de către oameni ca să păcălească locuitorii planetei”.

- *Vreau să vă întreb, având în vedere că Soljenițan a spus că Experimentul Pitești a fost cea mai cumplită barbarie a lumii contemporane, de ce a spus el asta, unde a citit sau ce l-a determinat să facă afirmația asta?*

Aleksandr Soljenițan, când a spus că a fost cea mai teribilă barbarie Experimentul Pitești, a plecat de la realitățile pe care le-a cunoscut el întâi în închisorile prin care au trecut, care nu au ajuns niciodată la gradul de dezumanizare a individului ca în Experimentul Pitești. Acolo erau suferințe fizice și foarte mulți oameni cu care am vorbit, care au fost în Siberia, și unii chiar prizonieri acolo, niciodată acolo nu s-au produs astfel de lucruri care s-au produs la Experimentul Pitești. Adică ți se aduceau suferințe fizice, dar nu se încerca demolarea ta spirituală, adică să devii, ceea ce ne spunea Țurcanu: „Măi, de aicea veți ieși atât de dezumanizați încât vă va fi rușine să vă uitați în oglinzi. Voi, care nu vreți să fiți alături de noi, veți deveni niște monștri pentru voi, chiar în fața voastră veți arăta ca niște monștri, după ce vă vom dezumaniza cu metodele pe care le avem. Și avem o gamă prea largă, nu vă dați voi seama cât de largă e gama asta pe care o avem, ca să vă dezumanizăm...”

- *Au reușit?*

- La dezumanizare, nu cred că au reușit, dar la a nu mai reveni la nivelul pe care l-a avut, nivelul moral, spiritual pe care l-a avut deținutul, înainte de a intra în închisoare, la mulți din ei s-a reușit.

- *Ar putea fi supranumit Experimentul Pitești ca un fel de “genocid al sufletelor”?*

- Este bine nominalizat și cred că e foarte corect nominalizat. Experimentul Pitești a fost un genocid al sufletelor. „Genocidul sufletului” oglindește bine de tot ceea ce s-a întâmplat acolo. De ce? Pentru că oglindește exact ce ne spunea nouă Țurcanu, și anume: „Măi, vă va fi rușine să vă mai uitați în oglindă. Nu vă veți mai recunoaște, ce demoni ați devenit!” ...Deci, cred că ar fi foarte bine pus acest titlu.

- *Spuneți, vă rog, în ce consta genocidul sufletului?*

- Păi, mai întâi, când tu ai fost obligat, ca să mai reduci numărul de torturi și orele de torturi, să spui că te-ai culcat cu sora ta sau cu mama ta, sau să inventezi alte lucruri cât mai defăimătoare în ce privește ființa umană, cum mai poți să te mai refaci, adică să ștergi tot ce ai făcut de fapt. Tot mai rămâne o urmă acolo, un gol în sufletul fiecăruia dintre noi.

- *De ce s-a încercat acest genocid al sufletelor?*

- Aici o să vi se pară curios. Încep să cred ceea ce am auzit de la doamnă în Franța, care a citit într-o lucrare că pe Terra, Satana va stăpâni 70 de ani. Și eu cred că s-ar putea ca Experimentul Pitești să fie locul unde s-a produs această acțiune a Satanei.

Altfel nu-mi pot explica scenele pe care le-am văzut, pe care le-am trăit și gradul de dezumanizare a individului.

- *Un fel de iad pe pământ?*

- Nu cred, că nici în iad nu sunt torturile la care am asistat aici, pe pământ. Cred că și Satana ar mai avea ceva de învățat de la cei care au aplicat acest sistem.

- Machiavelli, și el...

- Machiavelli a fost un sfânt pe lângă ei.

- Pe Fuchs și pe Staier i-ați prins în închisoare?

- Nu, dar ei au fost torționarii voluntari, care n-au fost torturați și au intrat de bunăvoie. Au avut o acțiune destul de mare și, pe cât am fost eu informat, au reușit pe urmă să se repatrieze în Israel.

- Cine credeți că a inventat Experimentul Pitești?

- Cred că totul a plecat de la Stalin, pentru că dacă ne gândim că Stalin, prin Beria, și-a ucis pe toți acei care l-au ajutat și l-au ridicat unde e, nu putea să nu gândească că și aici ar trebui să dispară poporul ăsta de origine latină din oceanul slav. De aici a plecat totul, gândesc, și de aceea numai în România s-a produs Experimentul Pitești.

- Finalmente, eu cred că încercarea de ucidere a sufletelor, eu cred că a eșuat total.

- Această dezumanizare proiectată de Stalin a eșuat în România pentru că nu s-a generalizat. Nu și-a închipuit Stalin că mai sunt și oameni care pot să reziste încercărilor și metodelor studiate îndelung după Makarenko și după alții, și probabil și cu ajutorul lui Satana, de a dezumaniza, nu au putut nici la cei care au trecut prin Experiment, să aibă un succes total, decât foarte parțial, dar proiectul lui de extindere pe toată nația română nu a făcut decât să eșueze și să ajute într-un fel ca, cunoscându-l în toate amănunțele și în toată josnicia lui, să nu se mai repete niciodată în lume.

- *L-ați simțit în închisoare, la Gherla, în timpul Experimentului Pitești, pe diavol lângă Dvs.?*

- Păi diavoli erau cei care conduceau acolo, toți erau diavoli. De exemplu, eu pe Țurcanu nu-l văd decât un adjunct al lui Satana, că altfel nu putea să facă ce a făcut. Dar cred că și Satana poate că a mai învățat ceva de la Țurcanu, l-a depășit în ceea ce privește unele metode. Eu cred că nici Satana nu și le putea imagina.

- *Dacă spunem că a existat Satana la Experimentul Pitești, a existat și Dumnezeu în același timp?*

- Dumnezeu a existat și Dumnezeu este Acela care ne-a ajutat pe cei care am trecut prin Experimentul Pitești și prin toate aceste lucrări ale Satanei, să putem să ne refacem într-un fel, dar mai ales să ne întărească să ducem o luptă de a fi cunoscută această satanizare, pentru a nu se mai repeta nicăieri în lume.

- *Dacă au fost oameni satanizați la Experimentul Pitești, sau care s-au purtat ca niște diavoli, au existat în același timp care s-au purtat ca niște sfinți?*

- Da, și unii din ei chiar ar trebui declarați sfinți. Sunt oameni care și-au dat ultima rație care putea să-i mai lungească viața, a dat-o la altul. Dar totuși, Satana să știți că a ajutat, un sprijin lui Dumnezeu și știți de ce? Prin acest Experiment, Satana a umplut cerul de sfinți, pentru că vor trece în rândul sfinților toți acei care n-au acceptat această satanizare și au fost uciși. Țștia nu pot fi decăt sfinți.

- *Ați fost martor la uciderea cuiva?*

- Cu ochii, nu. Numai l-am auzit când a sărit peste balustradă, la Gherla, cel de la camera 101. Eram la camera 96. La camera 101 se servea masa. În momentul în care s-a deschis ușa de către gardian și deținutul de serviciu s-a aruncat peste balustradă, de la etajul trei, de la camera 101, un deținut și a strigat : aici suntem torturați. Eu, în timpul acela...eram izolat, fusesem izolați, selectați, după venirea lui Popa Țanu și a lui Țurcanu la Gherla. Și nu mai eram scoși la o jumătate de oră de plimbare. Și n-am înțeles cum putem să fim torturați. N-am înțeles. Mai târziu, am văzut că fiecare din noi, ca să scăpăm de torturi, puteam face gestul ășta, pe care l-a făcut. Și el, cu anunțul care l-a dat, merită să fie în rândul sfinților.

- *Pe cine ați mai pune Dvs. în rândul sfinților, dintre cei pe care i-ați văzut?*

- În rândul sfinților, i-aș pune pe toți cei care au murit în torturi... și avem până acum documente pentru 64. Pentru că, chiar dacă s-a sinucis, ei sunt, cred, vreo 12 care s-au sinucis, dar cei care au fost omorâți în torturi, apoi ăștia ar trebui trecuți în rândul sfinților. Sau, dacă nu trecem în rândul sfinților, să spun ce i-am spus turnătorului care mă trăgea de limbă în perioada de informare și de mi-a ușurat torturile față de Țurcanu. Am zis așa: - Măi, ce să facem noi cu cei care s-au sacrificat, care au făcut închisoare... Și zic: - Măi, la ăștia trebuie să le ridicăm o statuie în fiecare sat, unde au rezistat, așa cum s-a făcut pentru eroi. Și atunci a venit a doua întrebare: - Dar pentru turnători, ce trebuie să facem? Și aici era plasa în care au căzut cei mai mulți, în care a căzut și Rățoi, bietul Rățoi să-l numesc, că a spus că îi va pune să-și mănânce rahatul. Ei, eu am spus: - Domnule, să fie judecați. Nu putem noi să-i pedepsim. Deci consider că în rândul sfinților, toți acei care au murit în torturi sau să bage pe alții în închisori, n-au vrut să decică credința în care au fost crescuți, ăștia merită să fie sfinți. Și de aceea am spus că prin comunism, sunt mulți care au murit pentru menținerea Bisericii și împotriva comunismului și am spus că, totuși, Satana, prin comunismul pe care l-a instaurat la noi, a mai umplut și cerul de sfinți români.

- *A existat oare o perioadă în istoria acestui popor o perioadă de suferință mai mare decăt asta?*

- Nu o văd să fi existat. Și nu numai poporului român și în altă parte. S-a făcut odată o paralelă între Experimentul Pitești și ce au făcut și chinezii. E francezul, și în carte am scris despre el, care a fost la teroarea care se producea în China... E cu totul altceva... De exemplu, chinezii, pe fiul Împăratului, l-au pus să servească masa la servitori. Cea mai mare jignire. Păi la Gherla, nu era să servești, era o dezumanizare, nu o coborâre de la o treaptă socială la alta, e cu totul altceva. Iar tortura cea mai mare

explicată de francezul acela (nu-mi vine numele, dar în carte am scris de el) – spune că cel care era torturat, toți cei din jur îi aduceau cuvinte, jigniri, dar fizic nu-i făceau nimic. Ori aici torturile fizice au fost groaznice... Și dezumanizare.

- *Ideea de reeducare, ce părere aveți? Cum poți să reeduci pe cineva, obligându-l să mănânce excremente?*

Păi, reeducarea a fost firma sub care s-au făcut crimele. N-a fost teoria reeducării, decât scopul de a se afla tot ce n-ai spus la Securitate. Asta erai întrebat prima oară. Dar întrebat, nu „ce-ai spus, mă”, întrebată bine pusă la punct : măi, vin americanii, pe cine mai putem conta, cine n-a fost implicat, cine te-a ajutat, cine are armă. Un frate al meu a spus : Ai armă? – N-am, (Eu am spus de armă) dar am 2.000 de cocoși și voi înarma un regiment. Și după aceea a spus – nici soția nu știa unde sunt ascunși – și i-a găsit, iar cocoșii au fost rezultatul unei politici foarte înțelepte, duse de guvernatorul țării, la apariția rușilor în țară, la ocuparea țării de a transforma aurul țării într-o cantitate foarte mare de cocoși, pe care puteai să-i cumperi cu hârtiile pe care le emitea Banca Națională. Și fratele meu, care avea depozit de vinuri, ca și taică-meu, a băgat mulți bani și a luat 2.000 de cocoși și l-a sfătuit și pe tata. Tata a spus : – Nu, măi, că vine toamna și trebuie să cumpărăm vin. Și i-a pus într-un butoi, banii, milioanele, a scos fundul la un butoi de vreo 500 de litri și acolo a ținut banii. Și apoi a venit stabilizarea și a trebuit să le dăm foc, noaptea.

- *Ce-ai mai putea spune despre reeducare, adică până la urmă a fost ca un fel de farsă, această reeducare...*

- Eu cred că tot aici s-a pornit de la ștergerea credinței, istoriei și tradiției poporului român, ca să poată mai ușor slavoniza și transforma în gubernie sovietică.

- *Vă rog să formulați o frază, un gând al Dvs. pentru oamenii care o să vadă acest film pe care-l facem acum peste 50 de ani, peste 100 de ani, când n-o să mai fim nici unii, nici alții, dar filmul va rămâne...*

- Le-aș da ca un mesaj din partea noastră, cei care le punem în față și le scoatem în evidență aceste adevăruri, ca să vadă la ce nivel s-a putut coborî în această perioadă, decadența umană, că au existat oameni cu suflete mai negre decât ale lui Satan și acei acum care luptă de a scoate la lumină crimele comise, și în prezent se duce lupta (dacă se poate, să fie toate șterse), trebuie scoase la lumină și generația de astăzi care face lucrul ăsta va fi atunci, peste 50 de ani, apreciată și cred că ne vor transmite sufletelor noastre, care nu vor mai fi aici, un gând de mulțumiri.

- *Experimentul Pitești a fost o invenție românească, sau a fost importat?*

- Este o invenție satanică aplicată de Stalin în scopul desființării poporului latin din insula slavă.

- *De ce-l deranja pe Stalin?*

- Păi îl deranja pentru faptul că noi dăinuim aici de 2.000 de ani și dacă dăinuim de 2.000 de ani, în gândul era că ceva-ceva se întâmplă cu poporul ăsta, e un miracol... Și atunci, ca să nu mai poată dăinui și să nu mai poată fi o barieră a

expansiunii sovietice, a visului lui Petru cel Mare, trebuie transformat în gubernie sovietică. Și așa s-a început, cu falsificarea istoriei și cu Experimentul Pitești, care a culminat cu dezumanizarea...

- *Se poate spune că Experimentul Pitești a fost o chintesență a comunismului?*

- Experimentul Pitești, cred, că va fi arma care a demolat pentru totdeauna ideologia comunistă, prin faptele care le-a făcut și care vor fi cunoscute.

- *A existat ceva mai rău în istoria comunismului, decât Experimentul Pitești?*

- N-a putut exista ceva mai rău, și nici nu va exista în societate, indiferent în ce colț al globului, o astfel de activitate și o astfel de acțiune atât de diabolică, ca Experimentul Pitești.

- *De ce credeți că până acum nu s-a cunoscut atât de bine Experimentul Pitești?*

De ce au trecut 18 ani de la căderea comunismului și abia acum facem acest film? Eu, unul, mă simt vinovat că nu am făcut mai devreme...

- Pentru că, la noi, încă, la revoluție, nu a fost o înlocuire a sistemului. Ci, dimpotrivă, o continuare a vechiului sistem, îmbrăcat cu alte vesminte. Și din cauza aceasta s-a luptat la demolarea tuturor închisorilor și dispariția tuturor crimelor comise de către sistemul comunist, pentru ca să mai poată fi salvată ideologia cât de cât pentru viitor...

- *Dacă facem condamnarea comunismului, procesul comunismului, este Experimentul Pitești principalul cap de acuzare?*

- Experimentul Pitești, nu numai cap de acuzare, este demolatorul întregului sistem, că arată cât de diavolesc a fost, cât de coborâtor al individului, nu de transformare în animal, ci în subanimal prin Experimentul Pitești, nu poate fi imaginat un om, ca să aibe atâta decadentă de câte au făcut, și prin asta comunismul nu va mai fi niciodată îmbrățișat ca ideologie de nici un popor.

- *Cum ați putea defini în două cuvinte, Experimentul Pitești?*

- Experimentul Pitești, așa zisa reeducare prin tortură, este treapta de coborâre a ființei umane în cel mai de neimaginat grad. Eu consider că prin Experimentul Pitești a coborât omul sub nivelul animalelor, pentru că nu cred că e nici un regn animal unde să se poată între ei face ce a reușit să facă Experimentul Pitești din populația și din niște oameni chiar cu studii, chiar cu inteligențe foarte ridicate.

- *Cum de a reușit Experimentul Pitești performanța asta diabolică?*

- În primul rând, a folosit rezistența fizică la torturi și torturile au fost așa de bine alese, încât a putut să treacă peste ultima fărâmă de rezistență a individului. Dacă ar fi lăsat o porțiță de a scăpa de torturi prin sinucidere, era un dezavantaj pentru sistem, dar și aceste porțițe la care apelai atunci când intrai în această moară de măcinat a ființei umane, și această posibilitate a fost eliminată.

- *Proiectul de a ucide sufletele deținuților, în ce măsură a reușit sau nu a reușit?*

- ...De a ucide total sufletele, cred că chiar și pentru acei care l-au aplicat, nu cred că au reușit în totalitate, pentru că cei care au fost executați, înainte de executare și-au

dat seama de greșeala lor, iar cei care au trecut prin torturi și care au adus atâtea, să zicem, blestemății, totuși, în sufletul lor au încă o fărâmbă întregă și nealterată din ființa umană.

- *Se poate spune că au existat situații în care s-a reușit uciderea sufletului?*

- Nu cred că a fost vreun suflet ucis... Chiar cei care au încercat să ucidă sufletele altora, în ultimul moment, cei care au inițiat și au fost executați, nu îmi pot imagina, când s-au văzut în fața morții, să nu fi avut vreun moment de a-și vedea și de a cere iertare pentru faptele lor. Nu cred că nici ăștia toți nu au ajuns în mâinile diavolului care i-a manevrat aici, prin ființele umane degradate.

- *Noi credem că sufletul e nemuritor. Atunci cum de au încercat să ucidă ceea ce nu poate fi ucis?*

- Pentru că ei nu cred în suflet și de aceea au încercat... Nu cred în suflet, comuniștii... Ei cred numai în ceea ce este material, este o ideologie materialistă, că dacă ar fi crezut în suflet, nu puteau să aplice, că știau că sufletul nu poate fi ucis, dar au mers numai pe torturi, deci pe material, și au gândit că prin asta îi pot determina să devină alții, ei să-și autucidă sufletul, dar n-au reușit. Comuniștii, cu ideologia materialistă, nu puteau să gândească că vor ucide sufletele, că nu credeau în suflete, dar considerau că prin torturile pe care le aplică indivizilor, vor ajunge ei înșiși să-și sinucidă sufletul. Și n-au reușit, că în ultimul moment, chiar cei care au aplicat întocmai instrucțiunile lor și metodele lor, ca să-și atingă scopul, în fața morții și-au putut salva sufletul, chiar în ultima clipă.

- *Experimentul Pitești este compatibil cu filozofia marxistă sau este esența filozofiei marxiste?*

- Experimentul Pitești, dacă ar fi știut Stalin că așa se va solda, nu-l aplica, pentru că este unul din argumentele care vor demola toată ideologia marxistă.

- *Care ar fi capul de acuzare esențial pentru Experimentul Pitești?*

- Încercarea de dezumanizare a individului, asta e cel mai mare...

- *E un păcat capital...*

- ...și nu numai fizic, dar și... a ucide sufletul, asta e grav de tot. Și nu s-a întâmplat niciodată, în nici un sistem cunoscut pe Terra noastră.

- *Deci uciderea sufletească...*

- Uciderea sufletească e cea mai mare crimă a comunismului, care a încercat-o la poporul român, prin Experimentul Pitești.